

Klaus Vilner
Pallies le Bourg
F-12540 Le Clapier
France

telefon nummer : +33 5 65 99 38 21
telefax nummer : +33 5 65 99 38 21
e-mail: Klaus.Vilner@wanadoo.fr

Le Clapier, den 20. februar 2011.

Til medlemmerne af
Folketingets Skatteudvalg og til
Skatteminister Troels Lund Poulsen,
Folketinget,
Christiansborg,
DK – 1218 København K.

Vedrørende lovforslag L 122/2010-11, Forslag til lov om ændring af lov om opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomster mellem Danmark og henholdsvis Frankrig og Spanien

I min henvendelse til medlemmerne af Folketingets Skatteudvalg og til Skatteministeren af 29. januar 2011 (bilag 1) opfordrede jeg til, at det bringes under overvejelse at genoptage forhandlingerne med Frankrig og med Spanien med henblik på at få afsluttet nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, hvor beskatningen af pensionerne søges løst ved at indføre et princip om omvendt credit på samme måde som det er sket ved forhandlingerne mellem Danmark og Portugal.

I sin besvarelse heraf af 8. februar 2011 (bilag 10) har Skatteministeren oplyst, at Frankrig ikke vil acceptere en sådan løsning. Det vil nemlig medføre, at den samlede franske og danske skat af dansk pension vil svare til dansk skattniveau.

Yderligere er det (i besvarelsen af spørgsmål 2) oplyst, at det må anses muligt at få en aftale med Frankrig og Spanien, hvorefter Danmark kan opnå en beskatning på maksimalt 15 % af pensioner for personer, der er bosiddende i Frankrig og i Spanien, og at disse lande så vil være villige til at indføre credit for dette beløb.

Disse oplysninger stemmer ikke over ens med de oplysninger, som det har været muligt for mig ad anden vej at fremskaffe, i hvert fald vedrørende Frankrig, og jeg skal på denne baggrund hermed genfremsætte min opfordring til, at det bringes under overvejelse at genoptage forhandlingerne med Frankrig og med Spanien med henblik på at få afsluttet nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, hvor pensionsbeskatningen søges løst på samme måde som med Portugal.

De oplysninger, som jeg har skaffet mig i Frankrig, giver nemlig et ganske anderledes billede end det, som fremgår af Skatteministerens besvarelse.

Hvorvidt Frankrig og Spanien har tilbudt Danmark en løsning på maksimalt 15 % skal jeg lade være usagt.

Man skal imidlertid være opmærksom på, at den politiske taktik i forhandlingerne mellem Danmark og Frankrig ikke i Frankrig lægges af de personer i Finansministeriet, som de danske forhandlere

fra Skatteministeriet har deres kontakt til i det daglige. Den lægges af personer højere oppe i systemet, og disse personer instruerer så dernæst forhandlerne om hvad de skal gøre.

Det anses af disse personer som aldeles uhørt, at Danmark som et EU-land stort set uden nogen som helst form for forhandlinger opsagde den hidtidige dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig. Og parlamentarikere i den franske Nationalforsamling og i det franske Senat skal ligeledes være noget forbløffede over den danske handle måde. Det er ikke forekommet nogen sinde tidligere, at et andet land på denne måde har opsagt sin dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig, og en væsentlig del af den franske forhandlingstaktik består derfor i at sikre sig, at noget sådant ikke danner skole. Derfor har Frankrig også, så vidt jeg ved, afvist at indgå en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark, hvor man udelod bestemmelsen om pensionsbeskatningen, da dette ville kunne føre til at andre lande kunne kræve de samme betingelser, således at også de kunne få mulighed for at beskatte pensionsudbetalinger til borgere, der var bosiddende i Frankrig.

Man er imidlertid i Frankrig udmærket klar over, at det på et tidspunkt kan blive nødvendigt at afslutte en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst med Danmark, og at en løsning af pensionsspørgsmålet ved hjælp af en ordning med omvendt credit kan være en mulighed. Som det fremgår af henvendelsen fra Dansk Industri af 31. januar 2011 (bilag 2), har denne organisation på samme måde skaffet sig oplyst, at både Frankrig og Spanien efter sigende skulle være interesserede i at indgå et kompromis på pensionsområdet med omvendt credit for pensionsbetalinger svarende til aftalen mellem Danmark og Portugal.

Man holder imidlertid efter hvad jeg har forstået fra fransk side fuldstændigt fast i, at det er Frankrig, der bestemmer, hvorledes man skal kunne beskatte pensionerne for pensionister, der bor i Frankrig, og man agter ikke at give køb overhovedet på, at Frankrig skal kunne beskatte disse pensioner efter franske regler. Man er altså ikke villig til at give dobbeltbeskatningslempelse for danske pensioner overhovedet på samme måde som man midlertidigt har gjort det for andre indtægter fra Danmark.

I øvrigt sidder man så nu i Frankrig og afventer, at Danmark henvender sig og tilbyder forhandling og fremkommer et forhandlingsudspil, som vil kunne accepteres af Frankrig. Indtil dette sker, kommer der ingen forhandlinger. Og i øvrigt regner man med, at bortfaldet af dobbeltbeskatningsoverenskomsten på et eller andet tidspunkt vil give så store problemer for Danmark, at man af sig selv tager kontakt og anmoder om nye forhandlinger.

Vi er altså beklageligvis, som følge af den danske opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten mellem Danmark og Frankrig, kommet nøjagtigt i den situation, som jeg advarede om kunne indtræffe, såfremt Danmark opsagde dobbeltbeskatningsoverenskomsterne. I min henvendelse af 7. december 2007 (lovforslag L 13/2007-08 II, bilag 33) advarede jeg allerede dengang, da opsigelsesloven blev vedtaget i Folketinget om, at der var risiko for, at en ensidig dansk opsigelse af dobbeltbeskatningsoverenskomsten med Frankrig ikke som oplyst ville medføre en forbedring af den danske forhandlingsposition, men at der var større risiko for, at den ville medføre en forværring af den danske forhandlingsposition, idet det derefter ville være Frankrig og ikke Danmark, som fik mulighed for at diktere de betingelser, som skulle komme til at gælde for en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Frankrig. Og Frankrig ville kunne sætte sig på hænderne og tålmodigt afvente, at Danmark henvendte sig og accepterede at afslutte en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst på grundlag af de retningslinier, som Frankrig opstillede. Frankrig er en stormagt, og Frankrig lader sig ikke true af en dansk opsigelse af overenskomsten. Desuden ville en dansk opsigelse have betydeligt større skadevirkninger for danske erhvervsinteresser og for danskere, der har relationer til Frankrig, eller som bor i Frankrig og har relationer til Danmark, end den ville have for de tilsvarende franske.

Det er nøjagtigt det som er sket i dag, og nu kan alle vist se det.

Dengang svarede Skatteministeren, at det er svært at forstå, at en opsigelse skulle kunne forværre den danske forhandlingsposition.

I dag er det lettere at forstå. Danmark har efter opsigelsen en svækket forhandlingsposition. Man har valget mellem at afslutte en dobbeltbeskatningsoverenskomst på de vilkår, som Frankrig opstiller eller ikke at afslutte nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst med de skadevirkninger, som dette giver.

I det omfang man fra dansk side havde fæstet lid til, at Frankrig ville følge, hvad man opfattede som international praksis, og som bopælsland give dobbeltbeskatningslempelse for danske pensioner, er den danske forhandlingstaktik altså slået afgørende fejl. Frankrig viste sig at være for stor en mundfuld for Danmark, idet Frankrig afviste at give dobbeltbeskatningslempelse for danske pensioner. Og uden en dobbeltbeskatningsoverenskomst har Danmark ikke længere nogen mulighed for at øve indflydelse på dette.

Og det viser sig i praksis ved, at det i dag er umuligt fra dansk side at forhandle sig frem til en løsning, som betyder, at de som berøres af opsigelsen af dobbeltbeskatningsoverenskomsten, herunder f. eks. de danske pensionister i Frankrig, får deres problemer løst.

Derfor burde den danske dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig aldrig være blevet opsagt.

Det havde nok været bedre, om man, således som man oprindeligt oplyste Folketinget om at man ville gøre, havde anvendt opsigelsesloven som et våben til at forhandle sig frem til det bedst mulige resultat, som man få forelagde for Folketinget til godkendelse, i stedet for uden nogen forudgående forhandlinger af betydning at opsigelse dobbeltbeskatningsoverenskomsterne. Så måtte man være fremkommet med mere realistiske ønsker til pensionsbeskatningen, som der var mulighed for at Frankrig kunne acceptere. Så kunne man muligvis have undgået en opsigelse, så havde man opnået et resultat og en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst, og så havde man undgået det tab af international anseelse, som opsigelsen medførte. Og skulle det vise sig, at det selv efter forhandlinger om realistiske krav ikke var muligt at nå frem til et resultat, ville man have kunnet skabe bedre forståelse for, at det var nødvendigt at opsigelse dobbeltbeskatningsoverenskomsten.

Som situationen er nu, opnår Danmark aldrig en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig, hvor beskatningen af pensionerne baseres på kildelandsprincippet. Det går Frankrig aldrig med til. Og det er endda tænkeligt, at Frankrig vil riste Danmark over en sagte ild en rum tid endnu som følge af opsigelsen.

Og man skal derudover være opmærksom på, at Danmark uden en dobbeltbeskatningsoverenskomst med Frankrig og Spanien står uden den beskyttelse, som en sådan overenskomst normalt frembyder, således at danske virksomheder og danske enkeltpersoner nu kan udsættes for fransk eller spansk beskatning uden at det er muligt fra dansk side at gøre noget som helst for at hindre det, i hvert fald så længe det ikke strider mod forskrifter i EU-retten.

Men det er også tænkeligt, at man i Frankrig er ved at nærme sig det tidspunkt, hvor man mener, at tiden er inde til at indlede forhandlinger om en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst, forudsat at man fra dansk side kan fremkomme med noget, som er realistisk.

I den forbindelse vil jeg pege på, at der synes at være fremkommet flere tilkendegivelser om, at man i Frankrig ikke skulle være uvillig til at løse pensionsspørgsmålet ved hjælp af en regel om omvendt credit (crédit d'impôt renversé) på samme måde som denne løsning i sin tid åbnede op for, at der kunne afsluttes en ny dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem Danmark og Portugal.

Det er på denne baggrund jeg har opfordret til, at det bringes under overvejelse at genoptage forhandlingerne med Frankrig og Spanien med henblik på at få afsluttet nye dobbeltbeskatningsoverenskomster, hvor beskatningen af pensionerne søges løst på samme måde som i sin tid med Portugal.

Det er ikke givet, at den hidtidige kontakt, hvor embedsmænd fra Skatteministeriet drøfter situationen med deres respektive kolleger fra Paris og Madrid under kaffepausen i forbindelse med internationale møder, vil give det rette indtryk af forhandlingsmulighederne, for de pågældende kolleger har ikke noget forhandlingsmandat, og på denne måde kommer man aldrig frem til, om der er mulighed for et forlig. Giver noget sådant ikke resultat, bør man derfor anvende andre kontaktveje, f. eks. via de diplomatiske kanaler, som Danmark har med Frankrig og med Spanien.

Og jeg kan kun gentage, at såfremt Skatteministeren ikke skulle være villig til at tilbyde den samme løsning på pensionsspørgsmålet til Frankrig og til Spanien, som i sin tid viste sig at være løsningen på konflikten med Portugal, så skylder han unægtelig at give en motivering herfor.

Det forlyder, at den nuværende Skatteminister kort efter sin tiltræden meddelte, at der ikke var overvejelser om nye opsigelser af dobbeltbeskatningsoverenskomster med andre lande. Set i lyset af de problemer, som opsigelserne af overenskomsterne med Frankrig og Spanien har afstedkommet, var det nok på sin plads, at Skatteministeren gentog denne udtalelse overfor Skatteudvalget.

Med venlig hilsen

Klaus Vilner